

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯỜI TÁM

DỜI PHẬT ĐỊA ĐÀU LÒNG HƯ TRÚC

Lúc này trời đã tối mịt. Cúc kiếm thấp ngọn đèn dầu lên ánh đèn lửa vàng khè in bóng Tiêu Phong lớn như ông Hộ pháp vào bức tường đất. Tay ông bóp khế một cái, con cọp nhỏ bằng cây nát ra như cám. Ông từ từ mở bàn tay ra, mặt lộ vẻ thương tiếc. Mắt ông dịu hiền nói:

-Nghĩa phụ nghĩa mẫu cho ta con cọp này khi ta mới lên năm. Khi đó, ta kêu nghĩa phụ bằng gia gia... bên ngọn đèn dầu này, gia gia ngồi đéo con cọp. Má má ngồi trong chiếc xe này. Ta ngồi dưới chân gia gia, nhìn thấy con cọp đã có tai có mũi, ta thích quá...

Bọn Đoàn Dự và Hư Trúc đều biết Tiêu Phong gặp cơn bất hạnh rồi được vợ chồng Kiều Tam Hoè nuôi nấng cho ông khôn lớn. Nhưng cha ruột ông là Tiêu Viễn Sơn lại giết chết vợ chồng Kiều Tam Hoè. Lúc này, ông nhớ tới nguồn ân ái của cha mẹ nuôi đối với ông mà ông khôn xiết ngậm ngùi thương cảm!

Nguyên lúc vị Thần tăng vô danh kia đang thuyết pháp cho mọi người nghe thì Cưu Ma Trí đột nhiên hạ độc thủ đả thương Đoàn Dự.

Vô danh lão tăng liền phát tay áo bào đẩy Cưu Ma Trí ra xa mấy trượng. Cưu Ma Trí không dám chần chờ nữa, bẻ gãy mình chạy xuống núi đông tuốt.

Tiêu Phong thấy Đoàn Dự bị trọng thương, vội vàng lại cứu cấp. Huyền Sinh đại sư chùa Thiếu Lâm đã đưa linh dược trị thương, nhưng Đoàn Dự bị chiêu "Hoả diệm đao" của Cưu Ma Trí cực kỳ lợi hại. Giả tử, nội lực chàng không được thâm hậu, ánh kinh tự nhiên phát sinh đề kháng thì thế nào đao này đã làm chàng chết uổng mạng ngay đương trường.

Lúc ấy, Tiêu Phong lại trị thương cầm máu, vận khí để tiếp tục cho chàng thì bên này Tiêu Viễn Sơn cùng Mộ Dung Bác đã sụp lạy Thần tăng xin làm đồ đệ và chính thức quy y cửa Phật.

Tiêu Phong thấy giữa nơi hoang dã, luồng gió núi thổi lên mãnh

^^^ Thiếu 1/2 trang^^^

-Phụ thân mình đã cao niên, bây giờ không được tương kiến thì ngày sau e rằng cũng khó lòng gặp kỳ trùng hội.

Ông lại nghĩ đến mình đang làm Nam Viện đại vương nước Đại Liêu, nhận trọng trấn giữ biên cương. Ông định bụng: Nếu nhà Đại Tống dẫn quân xâm lấn Đại Liêu thì mình điều binh khiển tướng, ngăn cản Nam quân không cho Bắc tiến. Còn hoàng thượng Đại Liêu có phát binh đánh Tống, mình cũng cực lực can ngăn.

Tiêu Phong còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe có tiếng chân người vang lên. Bảy tám vị lão tăng từ trong chùa đi ra. Chính là bọn Thần Quang thượng nhân, Triết

La Tinh mấy vị cao tăng bên ngoài trở về bản tự. Bọn Huyền Tịch, Huyền Sinh theo ra tiễn chân.

Ba La Tinh đứng ở phía sau Huyền Tịch. Ai nấy đều chấp tay tiễn khách.

Triết La Tinh nói:

-Sư đệ! Bữa nay ta từ biệt trở về Thiên Trúc. Từ đây, quan san muôn dặm, biết ngày nào cho được trùng phùng? Sư đệ quyết ý không trở về cố hương nữa, định bỏ mình ở Trung Nguyên hay sao?

Ba La Tinh cười đáp:

-Sao sư huynh còn chưa giác ngộ? Thiên Trúc cũng là Trung Thổ mà Trung Thổ cũng là Thiên Trúc. Trước kia Đạt Ma tổ sư cũng đã đông lai đấy thôi!

Triết La Tinh trong lòng rung động nói:

-Một lời của sư đệ chỉ điểm làm cho ta tỉnh ngộ. Người không phải là sư đệ ta nữa mà là sư phụ ta.

Ba La Tinh tươi cười nói:

-Vào cửa thiền, chẳng phân biệt kẻ trước người sau, cùng là giác ngộ sớm hay muộn. Sớm cũng hay mà muộn cũng hay, hễ giác ngộ là được.

Hai người trông nhau tươi cười, mấy chục năm trời là sư huynh sư đệ, đến bây giờ mới chân chính không trái tâm tư của mình.

Tiêu Phong ẩn mình một bên chờ cho bọn Thần Quang, Đạo Thanh, Triết La Tinh xuống núi rồi, ông mới từ từ theo sau. Ông vừa đi được mấy bước thì trong chùa lại có người nữa đi ra. Chính là Hư Trúc.

Hư Trúc thấy Tiêu Phong thì cả mừng, bước đến gần hỏi:

-Đại ca! Tiểu đệ đang đi tìm đại ca đây. Tiểu đệ nghe nói tam đệ bị trọng thương mà không hiểu thương thế ra sao?

Tiêu Phong đáp:

-Hay lắm! Không sao đâu!

Hai người sóng vai mà đi chừng được hơn mười trượng thì bốn cô Mai, Lan, Trúc, Cúc cũng ở trong rừng chạy ra, đi theo sau Hư Trúc.

Hư Trúc hỏi đến quần nữ cung Linh Thứu và quần hào ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo, thì đều đã xuống núi đi cả rồi. Bọn võ sĩ Khất Đan mười tám tên cũng đi với mọi người, chắc quần hào Trung Nguyên không dám động đến.

Tiêu Phong ngỏ lời cảm tạ, nghĩ bụng:

-Vị nghĩa đệ này nhờ tam đệ thay mình kết nghĩa kim lan, không ngờ rất được việc cho mình trong cơn hoạn nạn.

Hư Trúc còn nói đã đem Đinh Xuân Thu giao cho viện giới luật chùa Thiếu Lâm quản cố. Cứ mỗi năm, nhằm vào hai ngày tiết Đoan Ngọ và tiết Trùng Dương thì nhà sư chùa Thiếu Lâm sẽ cho hẩn uống thuốc của cung Linh Thứu để hẩn khỏi

khổ sở vì "Sinh tử phù" phát tác. Sinh mạng hắn như vậy là ở trong tay người, chắc hắn không dám làm điều càn rỡ nữa.

Tiêu Phong vỗ tay cả cười nói:

-Nhị đệ! Nhị đệ đã trừ cho võ lâm được một mối hại lớn. Đinh Xuân Thu dưới sự rèn luyện của Phật pháp có lẽ rồi đây sẽ trừ khử được tặc khí cũng chưa biết chừng.

Hư Trúc rầu rầu nét mặt nói:

-Tiểu đệ xuất gia tại chùa Thiếu Lâm bị sư tổ, sư phụ đuổi ra khỏi sơn môn, còn lão Đinh Xuân Thu kia làm bao việc bạo thiên ngược địa, tội ác ngập đầu, lại được ở chùa Thiếu Lâm thanh tu, như vậy thật là bất công.

Tiêu Phong tủm tủm cười nói:

-Nhị đệ! Nhị đệ ao ước được như Đinh lão quái, thì Đinh lão quái lại càng ngưỡng mộ nhị đệ chứ sao? Nhị đệ làm chủ nhân cung Linh Thứu cầm đầu ba mươi sáu động chúa, bảy mươi hai đảo chúa, oai danh lừng thiên hạ còn gì tốt đẹp cho bằng.

Hư Trúc lắc đầu nói:

^^^ Mất 1 trang (65)

Khánh là kẻ đối đầu lợi hại với nhà tiểu đệ. Tiểu đệ sợ lão gia tìm đến gia phụ để sinh sự.

Tiêu Phong nói:

-Việc đó quả đáng lo thiệt. Để tiểu huynh đi tìm lão bá dạng tiếp ứng.

A Tử nói:

-Sao tử phụ cứ kêu người bằng lão bá, tiểu bá, mà không gọi là Ngoại phụ đại nhân?

Tiêu Phong thở dài đáp:

-Đó là một điều mà ta ân hận suốt đời, chẳng biết nói thế nào cho phải?

Tiêu Phong nói xong đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Giữa lúc ấy, Mai kiếm bưng cháo lên cho Đoàn Dự ăn thì nghe mọi người bàn bạc, liền nói:

-Tiêu đại hiệp! Đại hiệp bất tất phải tìm kiếm. Tỳ nữ xin chủ nhân ra lệnh cho bọn thuộc hạ cung Linh Thứu tìm kiếm khắp nơi. Nếu Đoàn Diên Khánh có ý hành hung lão gia thì lập tức đốt cây bông làm hiệu, bọn nô tỳ đi tiếp viện. Như vậy có được không?

Tiêu Phong cả mừng đáp:

-Thế thì hay lắm! Bọn thuộc hạ cung Linh Thứu có đến dư ngàn người, chia đi các ngã theo dõi thì mau chóng hơn mấy người chúng ta đây nhiều.

Mai kiếm liền đi phát hiệu lệnh.

Nguyên bọn thuộc hạ cung Linh Thứu đã có cách liên lạc rất mau chóng. Từ lúc Hư Trúc vào nghỉ trong nhà Kiêu Tam Hoè, quần nữ bộ Huyền Thiên đã được tin

ngay. Bộ này dưới quyền điều động của Phù Mẫn Nghi đã tới nơi và tản mát trong các khu phụ cận để bảo vệ cho y.

Đoàn Dự yên tâm rồi lại nhớ tới Vương Ngọc Yến. Chàng lẩm bẩm:

-Chuyến này Vương cô nương giận ta đến cực điểm, e rằng sau này có gặp nàng, nàng cũng không ngó ngang gì đến ta nữa.

Rồi chàng thở dài thườn thượt.

Chung Linh rất đổi quan hoài, hỏi ngay:

-Vết thương công tử đau lắm ư?

Đoàn Dự đáp:

-Không đau mấy đâu!

A Tử nói xen vào:

-Chung cô nương! Xem chừng cô nương quan tâm đến ca ca ta lắm, nhưng cô chưa hiểu được tâm sự y. Ta xem chừng y đang có mối tương tư và lòng dạ hoang mang vô cùng!

Chung Linh nói:

-Ta có nói với người đâu mà người chõ miệng vào?

A Tử cười nói:

-Ta chõ miệng vào cũng chẳng sao. Ta chỉ sợ còn có cô xinh đẹp và ôn nhu gặp mười người chen vào thì ca ca ta sẽ bỏ rơi ngay người đó. Tại sao ca ca ta lại thờ dài người có biết không? Người ta thờ dài khi nào trong lòng chưa thoả mãn. Tỷ như người hầu hạ ca ca ta, trong lòng người tự mãn tự túc nên người không thờ dài. Còn ca ca ta thờ ngắn, thờ dài là vì y nghĩ tới cô khác đó.

A Tử không có cách nào móc được mắt Chung Linh, nàng vẫn ấm ức trong lòng. Bây giờ nàng liền tìm cơ hội châm chọc khiến đối phương phải đau lòng cho bõ ghét.

Nguyên Chung Linh rất căm hận A Tử nhưng nghe nàng nói mấy câu này nghe rất có lý thì lòng tức giận đổi ngay ra lòng sầu muộn. Cô còn nhỏ tuổi, vốn tính hoạt bát. Tuy cô có chung tình với Đoàn Dự, nhưng chưa phải là mối tình quyến luyến, chếp xương ghi dạ. Có điều cô thấy mình quẩn quít bên chàng thì trong lòng được an ủi rất nhiều, vui mừng khôn tả. Đoàn Dự mà đem lòng nghĩ tới người khác, không hết lòng vì cô thì dĩ nhiên cô rất lấy làm khó chịu, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào.

Đoàn Dự vội nói:

-Chung cô nương! Cô nương đừng nghe lời láo khoét của đứa đui mù.

A Tử từ sau khi bị đui mắt, nàng căm hận nhất là kẻ nào nói tới hai chữ đui mù. Giả tửy Đoàn Dự chỉ bảo là nàng nói nhăng, nói càn thì cũng cười xoà. Nhưng chàng lại nói đến hai chữ đui mù, nên A Tử giận lắm, xẵng giọng hỏi:

-Ca ca! Tiểu muội xin hỏi thật ca ca yêu Vương cô nương hay là yêu Chung cô nương hơn? Vương cô nương đã ước hẹn với tiểu muội là ngày mai sẽ cùng nhau hội kiến. Ca nói câu gì, tiểu muội sẽ mách nàng.

Đoàn Dự nghe nói vậy liền ngồi dậy hỏi:

-Vương cô nương ước hẹn ngày mai gặp người ư? Gặp ở đâu? Có việc gì thương nghị?

Chung Linh thấy Đoàn Dự hốt hoảng như vậy thì không cần nói cũng biết ngay là chàng thương nhớ kẻ tình địch kia hơn mình nhiều. Cô là người tính tình mau lẹ. Lúc đầu cô vừa nghe thấy rất lấy làm khó chịu, nhưng sau cũng nhạt dần.

Giả tử Vương Ngọc Yến ở vào địa vị Chung Linh, biết tin ý trung nhân của mình đem chia xẻ mối tình với người khác thì dù ngoài mặt có thản nhiên mà trong lòng thì thâm đến muốn tự tử. Nếu là Mộc Uyển Thanh thì lập tức nàng đã bắt Đoàn Dự một phát ròi. Nếu là A Tử thì đã tìm cách hạ sát tình địch. Chỉ có Chung Linh là thản nhiên bảo chàng:

-Công tử đừng ngồi dậy. Phải cẩn thận kẻo vết thương lại vỡ ra chảy máu nữa.

Hư Trúc ngồi bên để ý quan sát tình trạng mấy người. Y nghĩ thầm:

-Chung cô nương đối với tam đệ đã có một mối tình sâu xa như vậy thì chắc nàng không phải là Mộng Cô của ta. Nếu nàng đúng là Mộng Cô mà nghe tiếng ta nói thì không có lý nào lại thản nhiên được.

Nhưng chàng lại lẩm bẩm:

-à, không phải! Đồng Mã cùng Lý Thu Thủy sư thúc cho đến Dư bà, Thạch tẩu, Phù cô nương, bao nhiêu người đàn bà, họ đều có con mắt khác bọn đàn ông mình. Biết đâu Chung cô nương chẳng phải là Mộng Cô. Nàng nhận ra ta rồi mà tuyệt không lộ vẻ gì mới che mắt được ta.

Đoàn Dự vẫn hỏi dồn A Tử là ngày mai nàng ước định gặp Vương Ngọc Yến ở đâu?

A Tử thấy chàng nóng nảy thì trong lòng tính trêu chàng một phen chơi. Biết đâu chẳng thu lượm được một kết quả gì?

Nghĩ vậy nàng liền kéo dài câu chuyện.

Giữa lúc ấy, Lan kiếm tiến vào bảo nói là bộ Huyền Thiên đã truyền hiệu lệnh đi rồi, xin Đoàn Dự cứ yên lòng.

Đoàn Dự nói:

-Đa tạ tử tử đã nhọc lòng. Tại hạ rất cảm ơn.

Lan kiếm thấy chàng là bậc Vương tử nước Đại Lý, địa vị cao sang mà ăn nói tuyệt không bậc kiêu kỳ thì đối với chàng có mối hảo cảm. ả nghe Đoàn Dự gạn hỏi A Tử về cuộc ước hẹn ngày mai, không nhịn được nữa cũng nói xen vào:

-Đoàn công tử! Lệnh muội nói đùa mà công tử cũng cho là thật ư?

Đoàn Dự hỏi lại:

-Sao tử tử lại biết là tử muội nói đùa?

Lan kiếm cười đáp:

-Nô tỳ nói ra sợ Đoàn cô nương trách mình lắm miệng. Không hiểu chủ nhân có cho phép chăng?

Đoàn Dự vội hỏi Hư Trúc:

-Nhị ca! Nhị ca bằng lòng cho vị tử tử này nói thật chứ?

Hư Trúc gật đầu, quay lại bảo Lan kiếm:

-Vị này là anh em kết nghĩa với ta. Y cũng như chính ta đâu. Vậy có việc gì, các người bất tất phải dấu giếm.

Lan kiếm cười nói:

-Chính mắt chủ nhân cũng nhìn thấy rồi mà! Mộ Dung công tử cùng đoàn tùy tùng của y, nói là sang nước Tây Hạ để cùng công chúa cầu thân. Cả Vương cô nương cũng đi theo biểu ca nàng. Hiện giờ, có lẽ bọn họ đã đi xa đến mấy trăm dặm rồi. Như vậy có lý nào lại ước hẹn cùng Đoàn cô nương tương hội ngày mai được?

A Tử chum môi nói:

-Con nha đầu thối tha kia! Mi đã biết là ta mắng mi lắm miệng, sao mi còn nói ra? Bọn mi bốn đứa, đều lẻo mép và hay nói leo. Chủ nhân mi đang nói chuyện với bọn ta mà tụi mi cũng dúng miệng vào?

Bỗng ngoài cửa sổ có thanh âm thiếu nữ nói vọng vào:

-Đoàn cô nương! Sao cô nương lại mắng tử tử tại hạ? Cô nương nên biết rằng chính tại hạ giữ chìa khoá Thần nông và cung Linh Thứu. Nếu cô nương muốn chủ nhân tại hạ chữa mắt cho thì phải tay tại hạ về Thần nông các, tìm sách thì không xong.

Người nói đó chính là Cúc kiếm.

A Tử run lên lắm bầm:

-Con nha đầu thối tha này chỉ sợ nói thực. Nhà sư chết bầm chết bầm kia chưa kịp chữa mắt cho mình, thì mình không thể làm mất lòng con nha đầu này được, vì nó có thể thọc gậy bánh xe bằng cách ngấm ngầm đổi thuốc làm hư công cuộc chữa mắt cho mình. Chà! Để bản cô nương chữa mắt xong rồi sẽ cho tụi mi biết thủ đoạn của ta.

Đoàn Dự nhìn Lan kiếm nói:

-Đa tạ tử tử đã cho hay tin đó.

Rồi chàng quay lại hỏi với Tiêu Phong:

-Đại ca! Có phải cả bọn Mộ Dung công tử đều qua Tây Hạ cả không?

Tiêu Phong gật đầu đáp:

-Đúng thế! Tiểu huynh cũng nghe mong manh. Lúc Mộ Dung cáo từ phụ thân, y có nói là đi Tây Hạ.

Đoàn Dự trầm ngâm một lát rồi hỏi:

-Bọn y đi Tây Hạ có việc gì?

Hư Trúc nói:

-Tam đệ! Vụ này tiểu huynh biết rõ. Tiểu huynh nghe Công Dã Càn bảo trưởng lão Cái Bang: bọn chúng giữa đường gặp một tên đệ tử Cái Bang ở Tây Hạ quay về Trung Nguyên lấy được tấm bản văn của quốc vương Tây Hạ đem về. Trong bản văn nói công chúa đã tới tuần cập kê, định kén rể vào ngày trung thu tháng tám, có mời anh hùng hào kiệt khắp thiên hạ thi văn, diễn võ, để kén kẻ sĩ tài mạo song toàn vào làm phò mã.

Trúc kiến đứng ngoài cửa cũng nói chớ vào:

-Sao chủ nhân không qua Tây Hạ thử coi. Nếu Tiêu đại hiệp cùng Đoàn công tử không tranh đoạt thì chủ nhân có thể trúng tuyển làm phò mã Tây Hạ như trở bàn tay.

Bốn ả Mai, Lan, Cúc, Trúc tính tình vui vẻ. Đồng Mỗ coi bốn cô như con cháu. Tuy tiếng là chủ bộc mà thực ra như tình bà cháu. Trước kia Đồng Mỗ nghiêm khắc, bốn chị em cô còn sợ hãi, không dám phóng túng. Nhưng Hư Trúc rất ôn hòa, lại có vẻ kính cẩn họ, nên mấy cô không còn ứ kỵ nữa.

Hư Trúc nghe Trúc kiếm nói vậy thì xua tay gạt đi:

-Không được! Không được! Ta là người xuất...

Y muốn nói là người xuất gia nhưng chưa dứt lời thì trong phòng Lan kiếm, Trúc kiếm, ngoài phòng Mai kiếm, Cúc kiếm đã đồng thời cùng cười ồ.

Hư Trúc thẹn quá đỏ mặt lên, ngoảnh lại nhìn trộm Chung Linh thì thấy nàng ngậy người ra ngó Đoàn Dự, dường như không để ý gì đến câu nói của mình.

Đột nhiên y động tâm tự nghĩ:

-Mình đã cùng Mộng Cô chạm mặt nhau tại nhà hầm nước đá, trong Vương cung nước Tây Hạ. Không chừng lúc này Mộng Cô còn ở Linh Châu cung. Tam đệ đã không chịu nói cho mình biết nàng ở đâu? Chi bằng mình qua Tây Hạ để dò la tin tức.

Hư Trúc còn đang ngẫm nghĩ thì Đoàn Dự hỏi:

-Nhị ca! Cung Linh Thửu của nhị ca ở gần nước Tây Hạ. Nay nhị ca có trở về thì cũng nên qua nước Tây Hạ một chuyến xem sao. Nên chăng? Trúc kiếm tỷ tỷ muốn nhị ca đi làm phò mã. Tuy đó là câu nói đùa nhưng tiểu đệ tưởng ngày trung thu tháng tám, hào kiệt bốn phương đều tới tụ hội ở Linh Châu. Thiệt là một cảnh náo nhiệt. Cả đại ca nữa. Đại ca bắt tất phải về Nam Kinh làm chi. Chúng ta cùng nhau đến chơi Tây Hạ một chuyến. Đồng thời trở về cung Linh Thửu để thăm phong cảnh thiên sơn, và thưởng thức thứ rượu của Đồng Mỗ đã cất trăm năm, thiệt là một phen khoái lạc.

oOo